

Ιεροσολύμων Θεόφιλος: Τα Πανάγια Προσκυνήματα αποτελούν την εγγύηση της ενότητας των Ορθοδόξων Εκκλησιών

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Στην πανήγυρη της εκατονταετηρίδας της Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος στη Χεβρώνα - στον τόπο όπου έλαβε χώρα η Φιλοξενία του Αβραάμ - όπου εδρεύει η Ρωσική Πνευματική Αποστολή στην Αγία Γη, προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, κατόπιν πρόσκλησης που έλαβε από τον Πρόεδρο του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας, Μητροπολίτη Βολοκολάμσκ κ.

Αντώνιο.

Με τον Προκαθήμενο της Σιωνίτιδος Εκκλησίας συλλειτουργήσαν Αγιοταφίτες και Ρώσοι Αρχιερείς καθώς και ιερείς.

Κατά την ομιλία του [ο Πατριάρχης κ.κ. Θεόφιλος](#) αναφέρθηκε στην ιερότητα του τόπου όπου βρίσκεται η Μονή της Αγίας Τριάδος, αλλά και στη μορφή του Πατριάρχη Αβραάμ. *“Με άλλα λόγια, ο τόπος ούτος αποτελεί σέβασμα της πίστεως ημών, ότι ο ενανθρωπήσας Θεός Λόγος ο Χριστός είναι κατ’ εξοχήν σπέρμα του Αβραάμ (βλ. Γαλ. 3,16) και κατ’ ακολουθίαν, σπέρμα του Αβραάμ είναι και πάντες οι ανήκοντες εις Χριστόν και το Σώμα αυτού, την Εκκλησίαν”,* επεσήμανε.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία του ο Μακαριώτατος υπογράμμισε ότι η αποστολή

και παρακαταθήκη της Αγιοταφικής Αδελφότητας είναι η διαφύλαξη των Πανάγιων Προσκυνημάτων τα οποία: *“τα οποία αποτελούν το σημείον αναφοράς απάντων των ανά την Οικουμένην Χριστιανών, αλλά και την εγγύησιν της ενότητος των Αγίων Ορθοδόξων αδελφών Εκκλησιών”*.

Ακολούθησε λιτανεία προς την Δρυν της Μαμβρή όπου αναπέμφθηκε δέηση.

Αναλυτικά η ανακοίνωση της Αρχιεπισκοπής:

Τήν Τετάρτην, 9ην/22αν Ὀκτωβρίου 2025, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς Ἀγίας Τριάδος – τῆς Φιλοξενίας τοῦ Ἀβραάμ παρά τήν Δρῦν τοῦ Μαμβρῆ, πλησίον τοῖς τάφοις τῶν Πατριαρχῶν Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ. Ἡ Λειτουργία αὕτη ἐτελέσθη ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετηρίδος ἀπό τῆς ιδρύσεως τῆς Μονῆς τό ἔτος 1925, ὅτε καί ἐνεκαίνιασεν αὐτήν ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανός.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιερεὺς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ κ. Ἀντώνιος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, ὁ παρεπιδημῶν Σεβασμιώτατος Ἀρχιερεὺς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας κ. Ἀλέξιος διατελέσας Ἡγούμενος τοῦ Προσκυνημάτων τούτου, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Μητροπολίτης Ἀκκρης – Πτολεμαΐδος κ. Μακάριος, ὁ Προϊστάμενος τῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα Ἀρχιμανδρίτης π. Βασσιανός, ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀγίας καί Ἱεράς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόδουλος καί πολλοὶ ἱερεῖς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καί τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἀραβόφωνοι ἱερεῖς καί οἱ Ἱεροδιάκονοι Εὐλόγιος καί Πρόδρομος καί πλῆθος εὐσεβοῦς λαοῦ, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐτίμησαν τήν ἐκδήλωσιν ὁ Πρέσβυς τῆς Ρωσίας εἰς τό Ἰσραήλ κ. Βικτόροφ Ἀνατόλιος καί ἄλλοι.

Πρός αὐτούς ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

Ὡφθη δέ αὐτῷ (τῷ Ἀβραάμ) ὁ Θεός πρός τῇ δρυΐ τῇ Μαμβρῇ, καθημένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ μεσημβρίας· ἀναβλέψας δέ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ εἶδε, καί ἰδού τρεῖς ἄνδρες εἰστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ· καί ἰδὼν προσέδραμεν εἰς συνάντησιν αὐτοῖς ἀπό τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ καί προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆ», (Γεν. 18, 1-2).

Ὅσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα Βασιανέ, ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καί πασῶν τῶν Ρωσιῶν κ.κ. Κυρίλλου ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Βολοκολάμσκ κ. Ἀντώνιε,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἁγίῳ τόπῳ πλησίον τῆς δρυός τοῦ Μαμβρῇ, ἔνθα Κύριος ὁ Θεός ὥφθη τῷ Πατριάρχῃ Ἀβραάμ, ἵνα ἐν θείᾳ εὐχαριστιακῇ κοινωνίᾳ ἐορτάσωμεν τὴν ἐκατοστήν ἐπέτειον

τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, τοῦ ἐπωνύμου «τῶν Ἁγίων Προπατόρων»· τοῦ ἀνεγερθέντος μὲν, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀρχαίου Κωνσταντινείου Ναοῦ ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Λεωνίδου Sentson Προϊσταμένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς ἐν Ἱεροσολύμοις, καθαγιασθέντος δέ ὑπὸ τοῦ Προκατόχου ἡμῶν ἀοιδίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Δαμιανοῦ ἐν ἔτει 1925.

Ὁ ἱερός οὗτος τόπος ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν οὐχὶ μόνον διὰ τοὺς Χριστιανούς ἀλλὰ δι' ὅλας τὰς φυλάς καὶ ὅλα τὰ ἔθνη, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, τὸν ἐπικαλούμενον τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ λέγοντα: «προιοῦσα δέ ἡ γραφή ὅτι ἐκ πίστεως δικαιοὶ τὰ ἔθνη ὁ Θεός, προευηγγελίσατο τῷ Ἀβραάμ ὅτι ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη», (Πρβλ. Γαλ. 3,8 καὶ Γεν. 12,3).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ἡ ἱερότης τοῦ τόπου, τῆς ἐπιφανείας δηλονότι τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, προεκάλεσεν τὸν εὐσεβῆ ζῆλον τοῦ αὐτοκράτορος Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ ὁποῖος δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ πρὸς «Μακάριον καὶ τοῖς λοιποῖς ἐπισκόποις Παλαιστίνης» παραγγέλλει λέγων: «Καθαρῶ βασιλικῆς οἰκοδομήματι κοσμεῖσθαι διετάξαμεν... οὐ γάρ ἀγνοεῖτε ἐκεῖ πρῶτον τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην Θεόν καὶ ὤφθαι τῷ Ἀβραάμ καὶ διειλέχθαι. Ἐκεῖ μὲν οὖν πρῶτον ἡ τοῦ ἁγίου νόμου θρησκεία τὴν καταρχὴν εἴληφεν, ἐκεῖ πρῶτον ὁ Σωτὴρ Αὐτός μετὰ τῶν δύο ἀγγέλων τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπεδαψιλεύσατο, ἐκεῖ τοῖς ἀνθρώποις ὁ Θεός ἤρξατο φαίνεσθαι, ἐκεῖ τῷ Ἀβραάμ περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῷ σπέρματος προηγόρευσεν καὶ παραχρῆμα γε τὴν ἐπαγγελίαν ἐπλήρωσεν, ἐκεῖ πλείστων ὅσων ἐθνῶν ἔσσεσθαι Αὐτόν Πατέρα προεκήρυξεν. Ὡν οὕτως ἐχόντων, ἄξιόν ἐστιν, ὥς γ' ἐμοί καταφαίνεται, διὰ τῆς ἡμετέρας φροντίδος καὶ καθαρὸν ἀπὸ παντός μιάσματος τὸν τόπον τοῦτον φυλάττεσθαι καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀγιότητα ἀνακαλέσασθαι».

Θαυμαστόν ὄντως τυγχάνει τό γεγονός ὅτι ὁ τόπος οὗτος καὶ χῶρος, ἐν ᾧ ἰστάμεθα «καθαρός ἐστιν παντός μιάσματος, τούτέστιν δαιμονικῶν εἰδώλων, φυλάσσων τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ἀγιότητα τῇ μερίμνῃ καὶ συνεργείᾳ τῆς ἀδελφῆς ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας.

Λέγομεν δέ, «τῇ συνεργείᾳ» ἀκούοντες τῆς φωνῆς τοῦ θεοῦ Παύλου παραγγέλλοντος: «οὕτω δέ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μὴ ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ», (Ρωμ.15,20). Οὐχ ἦττον ὁμως, «Θεοῦ ἐσμεν συνεργοί» (Α' Κορ. 3,9) καταγγέλλοντες τό εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας καὶ «σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», (Ἐφ. 4,3).

Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, (Πρβλ. Φιλιπ. 4,7) ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη Αὐτοῦ ἀποτελοῦν τὸν σύνδεσμον τῆς τελειότητος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τό «Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ποιμένας ποιμαίνειν αὐτήν», (Πράξ. 20, 28).

Διό και καλούμεθα, ἵνα «μνημονεύωμεν τῶν ἡγουμένων ἡμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ἡμῖν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τήν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς μιμηθῶμεν τήν πίστιν», (Πρβλ. Ἑβρ. 13,7). Ἀναλογισθῶμεν, λοιπόν, καί ἐξετάσωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, τήν ἄχρι τέλους χριστιανικήν πολιτείαν αὐτῶν, γενόμενοι μιμηταί τῆς πίστεως αὐτῶν. Καί τοῦτο διότι οὗτοι οἱ ἡγούμενοι ἡμῶν, ἦτοι οἱ διδάσκαλοι καί Ἀπόστολοι, «πιστεύσαντες βεβαίως τοῖς μέλλουσι τήν ἀρίστην πολιτείαν κατῴρθωσαν», κατά τόν ἱερόν Χρυσόστομον.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀρίστην πολιτείαν κατῴρθωσε διά τῆς πίστεως αὐτοῦ ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ, παραγενόμενος εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον κατά τόν θεσπέσιον Παῦλον λέγοντα: «Πίστει καλούμενος Ἀβραάμ ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν εἰς τόπον ὃν ἔμελλεν λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν, καί ἐξῆλθε μή ἐπιστάμενος ποῦ ἔρχεται» (Ἑβρ. 11,8). Τήν σημασίαν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος ἐξαίρει καί ἡ Ἀγία Γραφή διά στόματος Ἀβραάμ, λέγοντος: «Πάροικος καί παρεπίδημος ἐγώ εἰμι μεθ' ὑμῶν» (Γεν. 23,4). Καί μαρτυρεῖ ὁ ἅγιος οὗτος τόπος, ὁ ἄρρηκτα συνδεδεμένος μετά τῆς ἱερᾶς ἱστορίας, τούτέστιν τῆς ἱστορίας τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ τόπος οὗτος ἀποτελεῖ σέβασμα τῆς πίστεως ἡμῶν, ὅτι ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός Λόγος ὁ Χριστός εἶναι κατ' ἐξοχήν σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ (βλ. Γαλ. 3,16) καί κατ' ἀκολουθίαν, σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ εἶναι καί πάντες οἱ ἀνήκοντες εἰς Χριστόν καί τό Σῶμα αὐτοῦ, τήν Ἐκκλησίαν. «Εἰ δέ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καί κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι» (Γαλ. 3,29) κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «σφραγισθέντες τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας» (Πρβλ. Ἐφ'. 1,13). ἀφ' ἐνός μέν «ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν» (Ἰωάν. Α' 4,11). Ἀφ' ἐτέρου δέ φυλάττειν τήν παρακαταθήκην τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τά ὅποια ἀποτελοῦν τό σημεῖον ἀναφορᾶς ἀπάντων τῶν ἀνά τήν Οἰκουμένην Χριστιανῶν, ἀλλά καί τήν ἐγγύησιν τῆς ἐνότητος τῶν Ἀγίων Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν. Διό λέγει Κύριος: «εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων διάκονος», (Μάρκ. 9,35). Ἐτη πολλά εὐλογημένα καί εἰρηνικά! Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεία πρός τήν Δρῦν τῆς Μαμβρῆ, ὅπου ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ ἐξελθὼν ἐκ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ «λαθῶν» ἐφιλοξένησε τούς τρεῖς ἀγγέλους καί ἀνεπέμφθη δέησις.

Ἠκολούθησε ἄνοδος εἰς τό Ἡγουμενεῖον καί μικρά ἀναψυχή, ἔνθα συμμετέσχον καί ὁ Δήμαρχος τῆς Χεβρώνος ἀντιπρόσωπος τοῦ Προέδρου τῆς Παλαιστινιακῆς Ἀρχῆς Ἀμπάς Ἀμποῦ Μάζεν καί ἄλλοι ἀντιπρόσωποι αὐτοῦ.

Ἐν τέλει παρετέθη παρά τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ρωσικῆς Ἀποστολῆς MISSIA Ἀρχιμανδρίτου π. Βασιανοῦ πλουσία τράπεζα, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν ἀγγλιστί ὡς ἔπεται:

“Your Eminences, Your Graces, Reverend Fathers,

Sisters and Brothers in Christ,

“The Lord appeared to Abraham by the oaks of Mamre, as he sat at the entrance of his tent in the heat of the day. He looked up and saw three men standing near him. When he saw them, he ran from the tent entrance to meet them and bowed down to the ground” (Gen. 18:1-2).

So we read in the Bible, and today by Divine Providence we have been able, to gather here to celebrate the centenary of this church and monastery which were built on the site of an earlier Constantinian church by the late Archimandrite Antonin at the place of the Hospitality of Abraham, the great prefiguring in the Old Testament of the Holy Trinity. As Saint Paul says, the Scripture, foreseeing that God would reckon as righteous the gentiles by faith, declared the gospel beforehand to Abraham, saying, "All the gentiles shall be blessed in you"(Gal. 3:8).

We are thankful to Almighty God for calling us to be guardians and servants of the Holy Places which are tangible and eloquent witnesses of our sacred history, the history in this Holy Land of the divine-human encounter.

This holy place in particular is a reminder to us that our forefather Abraham was not just a symbolic figure. He is in reality our historic common forefather. He is the father of all peoples. As we read in the Bible: God said to Abraham, in you all the families of the earth shall be blessed (Gen.12:3). Therefore, we share a common humanity and have the capacity to live together in peaceful co-existence as God's human family.

We are inspired by the meeting between God and humanity that took place here and which shows us that peaceful co-existence between the children of God is possible, and this land can be shared by all who call the Holy Land our home. We may not always know the way to the future, but we trust in God who is faithful, just as Abraham did: "By faith Abraham obeyed when he was called to set out for a place that he was to receive as an inheritance, and he set out, not knowing where he was going" (Heb. 11:8). Yet this future is possible, and we must never lose hope. As Saint Paul reminds us, "Our hope for you is unshaken, for we know that as you share in our sufferings, so also you share in our consolation" (2 Cor. 1:7).

So let us raise our glasses in a toast to the mission of this holy place as an invitation to all people of faith and of good will to find the strength and commitment to live in hope as children of our common forefather Abraham, and children of God.

Chronia polla".

